

## Szívderítő pillanat Jézus útján

**Előfohász:** „Irgalom, békesség és szeretet adassék nektek bőségesen: akiket az Atya Isten szeretett, és Jézus Krisztus megtartott.” (Jud 2.1b)

Textus: Márk evangéliuma 11,1-11

### **Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

A Megváltó megérkezett a tett színhelyére – Jeruzsálembe, és mindenki azt gondolja, hogy most jött el az a pillanat, amikor Jézus helyreállítja az országot. Helyreállítja azt a tönkrement, de mégis elhívott Izráelt, amelynek nagy óhaja: a változás. Kell a változás, kell egy olyan pillanat, amikor mindenki felfigyelhet arra a Krisztusra, aki többet nyújt politikai, társadalmi és erkölcsi változástól. Többet nyújt, mert Ő nem e világból való. Nem innen érkezett, hanem ide érkezett megmutatni és megvalósítani a mennyek országát, amely bizonyágtétele nyomán: közöttetek van. (Lk 17,21)

Jézus első nagy tette a kiküldés, elküldés. A tanítványok kiküldése hatványozottan érvényes virágvasárnapra. Két tanítvány: egy eszközzel érkezik a Messiás elé. Két tanítvány egy eszközzel. Mit akar Jézus ezzel megtanítani az akkori és mai tanítványainak? Minden eszköz az Urat szolgálja. Mindenki, aki beáll az ő szőlőskertjébe, azért cselekszik, mert az Úrnak van szüksége rá. Az Úrnak. Az Úr az, aki elhív, meghív és szolgálatba állít. A tanítványok felé Jézus üzenete az, hogy mindenre, amit teszünk az Úrért, viszünk az Úr elé, erre az Úrnak van szüksége. Az Úrnak van szüksége rá! Rám, rád, aki ma is ott vagy a virágvasárnapi tömegben és óhajtott, akard életed változását. Mást, különlegesen, igazán szívderítő pillanatot szeretnél átélni Jézus útján, Jézussal együtt. Az Úrnak van rá szüksége!

A tanítványok ezt élik át: Van, aki ismeri az Urat. Van, aki képes áldozni az ő szükségleteire. Van, aki oda tudja adni megkötött szamárcsikóját. Képes elengedni, és Jézus szavára, Jézusra hivatkozva azt mondani: Vigyétek, a Mesteré,

az Övé. Olyan szamárcsikót ajándékozni, amelyen még nem ült senki. Olyan szívet adni ma Jézusnak, amelyben még senki nem uralkodott. Olyan lábat ajándékozni Jézusnak, amely még nem indult el az engedelmesség útján. Olyan kezét nyújtani Krisztus irányába, amely még nem ajándékozott, csak folyamatosan kapott. Jeruzsálem előtti faluban így ismerték a Krisztust. Így adtak a kérésére, így adtak a szavára. Így keresték a Vele való közösséget. A tanítványok szívderítő pillanatban részesülnek, hiszen Jézus szavára, Jézus kérésére minden eloldódik, minden megoldódik, és az eddig nem használatos eszközök Krisztus eszközeivé válnak.

Ma, virágvasárnap, téged keres az Úr. Téged, drága testvérem, és megkérdezi: Milyen indulat van a szívedben Krisztus szavát, kérését hallva? Mit tudsz te adni ma Krisztusnak, hogy valóban megdicsőítse a mi mennyei Atyánkat? Mivel tudsz ma elé járulni, hogy eddig használhatatlan eszközöd hasznos és áldott legyen az ő szolgálatában? Mivel járulsz ma az Úr elé? Te hogyan tapasztalod közösségedben: Mindent oda tudsz adni Krisztusnak, hogy Ő használja? Az Ő szavára mindent el tudsz engedni, el tudsz oldani, hogy áldott eszköz legyen Krisztus kezében? Virágvasárnap a tanítványok igazi találkozási lehet. Ahol az egyik Jézus nevében kér, a másik pedig mindent odaajándékoz. Az igazi tanítványok egymásra találása, akik a mozdulatból is értik, tudják: Krisztus Úr, a nagy Király.

A lelkesedés nagy. Jeruzsálem készül, de Jézus csak az odaajándékozott szamárcsikóra ül fel. Nem vágató paripán, hanem igavonó állaton vonul be Jeruzsálembe. A kiáltás felébreszti Jeruzsálemet. A vágyak, az önös akarat kimondatja az emberekkel: „Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében!” Kimondatnak az igaz szavakat, de a szívben ott suttog a bűn. Ott suttog, mert a szívderítő pillanat mögött nincs más csak egy vágy: Dávid eljövendő országa, amely most és mindjárt valósuljon meg! Nincs más út, csak annak a dicsőséges múltnak a megteremtése, amely Dávid idejében volt. A múltat szeretnék visszakapni. A múltat szeretnék és várják Jézustól. A múltat akarják jelenvalóvá

tenni. Jöjjön el és valósuljon meg Dávid eljövendő országa. Hány ember így kiált ma is: A dicső múlt, ha a miénk lenne. A sivár jelent váltsa fel a dicső múlt. Váltsa fel az a kor, amelyben atyáink büszkén és szabadon éltek. Hány keresztyén ezért imádkozik. A múltba beletemetkeznek. Miért nem jön vissza hozzám a férjem? Miért nem úgy él anya és apa, mint régen? Miért nem vagyunk már igazi család? Miért nem érzem azt a biztonságot, védelmet, mint régen? Miért nem járunk már annyian templomba, mint régen? Miért nincs meg bennünk az a régi vágy, régi óhaj és sóhaj? Miért nem tudok már imádkozni a jövőmért, Krisztus ügyéért, a családomért, a házastársamért, a beteg fiamért, lányomért, szenvedő férjemért, feleségemért, a szenvedélybetegekért? Miért várom a nagy változást, de csak a régi új kell? Igaza van Bódás Jánosnak, aki így vall az akkori és mai lelkesült tömegről: *„A nép, amely porban csúszik, s talpát nyalja azoknak, akik durván rátaposnak, a nép most egyszer hozsannát kiáltott a megvetettnek, az alázatosnak!”* (Bódás János: Hozsánna az alázatosnak)

Virágvasárnap nem a vadregényes múlt ünnepe, nem az elhervadt pálmaágak ünnepe, hanem a jövőké. Virágvasárnap nem a dicső múltat kell, hogy jelezze, hanem a szívderítő boldog jövőt, amelyben „Isten minden mindenkben.” (IKor 15,28) Aki azért jön ma, mert a múltat kívánja olyan, mint a Jeruzsálemi tömeg. Kiáltása hiábavaló és tartalom nélküli. Hang a pusztában. Elszáradt csontokból érkező halálhörgés, nem pedig megelevenedett Krisztus-hívók kérése. Nyöszörgés, vajúdás, nem pedig a reménység szilárd hitvallása. Aki tiszta szívből és alázattal vallja, hogy kívánja Krisztus segítségét, óhajtja az Úr érkezését, az ma valóban leteríti felsőruháját és szívből énekli: *„Hozsánna a magasságban!”* Aki tudja, hogy a jövőkéje, pillanatnyi élete Krisztus hathatós segítségétől függ, az áldja Őt ma is, és élete minden napján. Jézus ma nem a lelkesedők tömegét hívja, hanem azokat, akik valóban élnek és szólnak Általa.

Jézus ugyanis gyökeresen szakít az ember elképzeléseivel. Gyökeres szakít múltjával. Bement a templomba. Nem ezt várták Tőle. Nem így akarták. Azt várták,

hogy elindul a fényes palota, a dicsőséges erkély felé, ahol kijelenteni: „Helyreállítom a régi dicsőséget. Helyreállítom népem életét.” Azt várták, hogy végre minden régi a helyére kerül. De Jézus nem mőtárgyakkal teli szobából jött. Jézus sohasem teszi a mi életünket múzeummá, ahol minden szépet és jót elraktározhatunk. Ő nem raktározni jött, hanem újat építeni. Nem a régi vágyakat akarja beteljesíteni, hanem az eljövendőt megvalósítani. Templomlátogatásával biztosította népét, hogy valami teljesen más kezdődik el. Virágvasárnap a szenvedések útjának a kezdete. Az áldozat bemutatásának a kezdete. Mindent megnéz, mert Ő nem Királyként, hanem az Úr szenvedő szolgájaként (Ézs 53) érkezik. Jézus sohasem vállal közösséget a fellelkesült tömeggel, mert „neki annak az akaratát kell teljesíteni, Aki Őt elküldte.” (Jn 5,30) „Jézus nem bízza magát az emberekre, mert ismerte mindnyájukat, [...] ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.” (Jn 2,24-25)

A bevonulás szívderítő pillanat, ami eljött, de el is múlt. Jézus szétnézett és tudatosította szolgálatát. Tudatosította mindazt, aminek el kell jönnie. Mindent megnézett, hogy lássa mit készített az Úr az Őt szeretőknek. Ma Jézus Isten valóságos tervét leplezi le Jézus cselekedete által előttünk. Bemegy a templomba, mindent megnéz. Az áldozat helyét felváltja a Koponyák hegye, a Golgota. Isten jövendőre mutató terve gazdagabb, mint a mi múltunk és jelenünk.

Végül, Jézus nem vállal közösséget a lelkesült tömeggel, kimegy Betániába. A tizenkettővel otthagyja Jeruzsálemet. Odaérkezik, ahonnan a számárcsikó is származik. Az övéihez megy, hogy közösségben legyen valódi testvéreivel. Azokkal, akik hisznek Benne és tudják, hogy mi végre jött. Azokkal vállal közösséget, akik életében megértették küldetését. Megértették jövetelének célját. Akik látták csodáit, és érezték erejét. Ma Jézus veled is közösséget akar vállalni. Veled, aki tudod, hogy mi célból érkezett erre a földre. Elhagyja azokat, akik nem ismerik és csak a hatalomért folyamodnak hozzá, de keresi mindazokat, akik

cselekszik az Ő mennyei Atyja akaratát. Te vajon az ő fivére, az ő nővére és az ő édesanyja vagy? (Mt 12,50) Ámen.

### **Imádság**

Áldunk és magasztalunk Urunk Jézus, hogy Te mindig közeledsz hozzánk. Köszönjük, hogy bejössz, amikor nagyon magunkba zárkozunk és feloldod keserűségünket. Köszönjük, hogy bejössz otthonunkba és bejöttél templomunkba is. Add, hogy találjunk ma egymásra, mi testvérek, akik Krisztusban hiszünk. Könyörülj bűnös életünkön, hogy ne a hamis remények, hanem az élet valósága álljon előttünk. Adj békességet és egységet. Áldott, légy Szentháromság Isten, a magasságban! Áldunk Téged, mert Jézusban minden ígéreted beteljesült, a régi elmúlt és íme, új jött létre. Egyedül Tiéd legyen a dicsőség és áldás most és mindörökké. Ámen.

**Áldás:** „Istenem, [...] De én benned bízom!” (Zsolt 55,24) Ámen.